

19 Νοεμβρίου, 1991

[ΠΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

TANIOS MAGID EL-BEYROUTY & ANOTHER,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5430, 5431).

5 Ποινή — Κατοχή ελεγχόμενων ναρκωτικών φαρμάκων (162.72 γραμμάρια ηρωίνης) με σκοπό την προμήθειά τους σε άλλα πρόσωπα — Αλλοδαποί εφεσείοντες — Μεταφορά της ηρωίνης από τον πρώτο εφεσείοντα μέσα στον πρωκτό του — Φυλάκιση τεσσάρων ετών για την κατηγορία προμήθειας στον πρώτο κατηγορούμενο και συντρέχουσες ποινές φυλάκισης πέντε ετών στην κατηγορία προμήθειας και έξη μηνών στην κατηγορία κατοχής στον δεύτερο κατηγορούμενο — Εγκρίθηκαν από το Εφετείο το οποίο τις χαρακτήρισε επιεικείς.

10 Ποινή — Εξατομίκευση — Δεν οδηγεί στην εξουδετέρωση της αποτελεσματικότητας του νόμου — Αρχές που εφαρμόζονται.

Σχόλιο του Εφετείου αναφορικά με τη χρήση καλυμμένων πρακτόρων (undercover agents) της αστυνομίας για την εξουδετέρωση εγκλημάτων και σύλληψη δραστών.

15 Οι εφεσείοντες βρέθηκαν ένοχοι με δική τους παραδοχή για προμήθεια και για κατοχή ελεγχόμενων φαρμάκων δηλ. 162.72 γραμμάρια ηρωίνης με σκοπό την προμήθειά τους σε άλλα πρόσωπα κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (Πρώτος Πίνακας Μέρος Ι), 5 (1) (β), 5 (3) (α), 6 (1) (3), 30 (1) (2) (3), 31, 5 (3) (β), και άρθρο 6 (3) (β) (Τρίτος Πίνακας) του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29/77.

20

25 Ο δεύτερος εφεσείων ήλθε στην Κύπρο για την ανεύρεση αγοραστών ναρκωτικών τα οποία θα έφερε από το Λίβανο και για τη μεταφορά των ναρκωτικών επιστράτευσε τον πρώτο εφεσείοντα. Ο δεύτερος εφεσείων αποτάθηκε σε ιδιοκτήτη μπουραρίας ο οποίος προσποιούμενος τον μεσάζοντα πληροφόρησε την αστυνομία για κατάσχεση σχεδίου σύλληψης των δραστών. Η πώληση της ηρωίνης συμφωνήθηκε έναντι ποσού ΛΚ14,000.-. Οι εφεσείοντες ήταν ηλικίας 23 και 25 ετών αντίστοιχα.

30

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού έλαβε υπόψη τη σοβαρότητα του εγκλήματος, τις προσωπικές συνθήκες των εφεσεϊόντων, την μετατραυματική επιληψία από την οποία έπασχε ο πρώτος εφεσεϊών και την ομολογία τους, τους καταδίκασε στις πιο πάνω ποι- 5
νές φυλάκισης.

Οι εφέσεις τους βασιζόνταν στους εξής λόγους:

α) Η ποινή ήταν έκδηλα υπερβολική.

β) Δεν υπήρξε εξατομίκευση της ποινής.

Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού τόνισε τη σοβαρότητα των δια- 10
πραχθέντων εγκλημάτων και την ανάγκη προστασίας του κοινωνι-
κού συνόλου απέρριψε τις εφέσεις και αποφάνθηκε ότι:

1. Η συμπεριφορά του πρώτου εφεσεϊόντα προδίδει ψυχρό 15
προγραμματισμό για την προώθηση των εγκληματικών του σκο-
πών και παντελή αδιαφορία για τις συνέπειες των πράξεών του
στους συνανθρώπους του.

2. Στην προκειμένη περίπτωση δεν έγινε ενθάρρυνση από την 20
αστυνομία για διάπραξη του εγκλήματος προς το σκοπό ανίχνευ-
σής του, κάτι που δεν είναι παραδεκτό. Η δράση της αστυνομίας
περιορίστηκε στην επινόηση μεθόδων για σύλληψη των δραστών
και κατάσχεση της ηρωίνης.

3. Το καθήκον του Δικαστηρίου για αποτελεσματική εφαρμο-
γή της σχετικής νομοθεσίας περιορίζει τη σημασία των προσωπι-
κών συνθηκών ως παράγοντα για μετριασμό της ποινής.

4. Η εξατομίκευση της ποινής επιτυγχάνεται με την εξισορρό- 25
πηση της σοβαρότητας του εγκλήματος και τα γεγονότα της υπόθε-
σης αφ' ενός και των προσωπικών συνθηκών του παραβάτη αφ'
ετέρου ώστε η ποινή να είναι κοινωνικά ωφέλιμη, χωρίς να συν-
τρέφεται ο κατηγορούμενος.

5. Η επιβληθείσα ποινή δεν θεωρείται με κανένα μέτρο υπερ- 30
βολική.

Οι εφέσεις απορρίπτονται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Zewar v Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 384;

El-Etri and Others v Republic (1985) 2 C.L.R. 40;

Mansour και άλλος v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.) 434;

Malta v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.) 443;

Antoniades v Police (1986) 2 C.L.R. 21;

Κάττου και Άλλου v Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 498.

Εφέσεις εναντίον Ποινής.

- Εφέσεις εναντίον της ποινής από τον Tanius Majid El-Beyrouty και άλλου οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 6 Φεβρουαρίου, 1991 από το Κακουργιοδικείο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 30529/90) στην κατηγορία προμήθειας ελεγχόμενου φαρμάκου σε άλλο πρόσωπο κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (Πρώτος Πίνακας Μέρους I), 5 (1) (β), 5 (3) (α), 30 (1) (2) (3), 31 και άρθρο 5 (3) (β) του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, 1977 (Νόμος 29/77) και στην κατηγορία κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (Πρώτος Πίνακας Μέρους I), 5 (1) (β), 6 (1) (3) και 30 (1) (2) (3) και Τρίτος Πίνακας άρθρο 6 (3) (β) του πιο πάνω Νόμου και καταδικάστηκαν από τον Λαούτα, Προσ. Π. Ε. Δ., τον Ηλιάδη, Α.Ε.Δ. και τον Σούπασιη, Ε.Δ. ο μεν πρώτος κατηγορούμενος σε φυλάκιση 4 ετών στην κατηγορία προμήθειας χωρίς να επιβληθεί ποινή στη κατηγορία κατοχής και ο δεύτερος κατηγορούμενος σε συντρέχουσες ποινές, φυλάκισης 5 ετών στην κατηγορία προμήθειας και 6 μηνών στην κατηγορία κατοχής.

Ε. Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον εφεσεύοντα 1.

- 25 Ο Εφεσείων 2 παρουσιάζεται αυτοπροσώπως.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

- ΠΙΚΗΣ, Δ., ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου.
30 Οι εφεσεύοντες κατάγονται από το Λίβανο. Ο δεύτερος εφεσείων ήλθε στην Κύπρο για την ανεύρεση αγοραστών ναρκωτικών με σκοπό αν το έδαφος ήταν πρόσφορο, να

προβεί στις αναγκαίες ενέργειες για την εισαγωγή ηρωίνης από το Λίβανο και τη διάθεσή της στην Κύπρο. Το ότι τα σχέδια του ματαιώθηκαν, οφείλεται στην ευτυχή συγκυρία ότι το πρόσωπο στο οποίο αποτάθηκε - τον ιδιοκτήτη μπουραρίας στην οποία εσύχναζε (Μ.Κ.1) - πληροφόρησε την αστυνομία για τις προθέσεις του και τα τεκταινόμενα, και σε συνεργασία με τις Αρχές κατάστρωσε σχέδιο για τη σύλληψη του εφεσείοντα και του συνεργού του, του πρώτου εφεσείοντα τον οποίο στράτευσε για τη μεταφορά των ναρκωτικών στην Κύπρο. Αφού επέστρεψε στο Λίβανο (το δεύτερο του ταξίδι), και μετά από τηλεφωνική συνεννόηση με τον Μ.Κ.1, ο οποίος προσποιήθηκε ότι ενεργούσε ως μεσάζων, συμφωνήθηκε η πώληση 162.72 γραμμαρίων ηρωίνης για £14,000.--. Την ηρωίνη μετέφερε ο πρώτος εφεσείων, αποκρύπτοντας τα σακουλάκια στα οποία είχε συσκευαστεί στον προωκτό του, αδιαφορώντας για την εκπόρνηση του ανθρώπινου σώματος και τη χρήση του για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους το έταξε η φύση. Ο τρόπος μεταφοράς της ηρωίνης στην Κύπρο αποκάλυπτει την αποφασιστικότητα με την οποία οι έμποροι των ναρκωτικών προωθούν τη διάθεσή τους και τις μεθόδους που επινοούνται για τη μεταφορά τους. Η αντιμετώπισή τους επιβάλλει εγρήγορση, επαγρύπνηση και συντονισμό σε παγκόσμια κλίμακα.

Και οι δυο εφεσείοντες είναι νέοι ηλικίας 23 και 25 ετών, αντίστοιχα, κατά το χρόνο διάπραξης του εγκλήματος. Μετά τη σύλληψή τους ομολόγησαν το έγκλημα και εξιστόρησαν τα γεγονότα που οδήγησαν στη διάπραξή του.

Το Κακουργιοδικείο, μετά από αναφορά στα γεγονότα, τη σοβαρότητα του εγκλήματος όπως προσδιορίζεται από το νόμο (*Mohamed Zewar v. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 384, (δεκατετραετής φυλάκιση), και τις προσωπικές συνθήκες των κατηγορουμένων, τους καταδίκασε σε ποινές φυλάκισης τεσσάρων και πέντε χρόνων, αντίστοιχα, για το έγκλημα της προμήθειας ναρκωτικών. Στον εφεσείοντα αρ.2 επιβλήθηκε πρόσθετα συντρέχουσα ποινή φυλάκισης

έξι μηνών για την κατοχή του ελεγχόμενου φαρμάκου το οποίο είχε διαθέσει.

5 Με ξεχωριστές εφέσεις οι καταδικασθέντες αμφισβήτησαν την ποινή τους ως υπερβολική. Ο δεύτερος εφεσείων ο οποίος επέλεξε να μη εκπροσωπηθεί από δικηγόρο, επικαλέστηκε την επιείκεια του δικαστηρίου προς υποβιβασμό της ποινής που του επιβλήθηκε. Ο κ. Ευσταθίου ανέπτυξε σειρά λόγων που κατά την εισήγησή του καθιστούν την ποινή υπερβολική και δικαιολογούν την παρέμβαση του Εφετείου για τη μείωσή της.

15 Το γεγονός ότι ο εφεσείων αρ.1 - και αυτό ισχύει και για τον εφεσείοντα αρ.2 - είναι πρόσωπο νεαρής ηλικίας και προέβη σε ομολογία του εγκλήματος, συνιστά αδιαμφισβήτητα λόγο μετριασμού της ποινής. Τα γεγονότα αυτά λήφθηκαν υπόψη από το Κακουργιοδικείο στον καθορισμό της ποινής που τους επιβλήθηκε. Η κατάσταση της υγείας του εφεσείοντα, και ιδιαίτερα η μετατραυματική επιληψία από την οποία πάσχει, είναι άλλος λόγος ο οποίος δικαιολογεί μετριασμό της ποινής. Η σημασία 20 αυτού του λόγου ως παράγοντα μετριασμού της ποινής, ποικίλλει και ανάλογα με τις δυσμενείς επιπτώσεις που ενέχει η φυλάκιση στην κατάσταση της υγείας του καταδίκου.

25 Ο ψυχικός κλονισμός του εφεσείοντα αρ.1 από τις τραυματικές εμπειρίες του θανάτου της συζύγου και του μικρού του παιδιού, και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες επεσυνέβησαν (πλήγηκαν από οβίδα ενώ βρίσκονταν σε αυτοκίνητο που οδηγούσε ο εφεσείων) διατάραξαν το ψυχικό του κόσμο και του προκάλεσαν τραύματα που συνεχώς τον βασανίζουν. Ο ψυχικός κλονισμός και η συναισθηματική ένταση συνιστούν παράγοντες οι οποίοι επενεργούν, όπως αναγνωρίζει η νομολογία, υπέρ του μετριασμού της ποινής. Ο βαθμός της επενέργειας διαφέρει, μεταξύ άλλων, και ανάλογα με την προδιάθεση που προκαλεί για τη διάπραξη του εγκλήματος. Στην προκειμένη περίπτωση οι τραυματικές εμπειρίες του εφεσείοντα δε 35 δημιούργησαν οποιαδήποτε πίεση για τη μεταφορά και

την εμπορία ναρκωτικών. Η συμπεριφορά του προδίδει ψυχρό προγραμματισμό για την προώθηση των εγκληματικών του σκοπών και παντελή αδιαφορία για τις συνέπειες των πράξεών του στους συνανθρώπους του.

Ο κ. Ευσταθίου επέκρινε το ρόλο που διαδραμάτισε η αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση, και υπέβαλε ότι υπερέβη τα παραδεκτά όρια δράσης της αστυνομικής Δύναμης για την πρόληψη του εγκλήματος. Στην *El-Etri and Others v. Republic* [(1985) 2 C.L.R. 40, 44], το Εφετείο υιοθέτησε απόσπασμα από το Σύγγραμμα του GLANVILLE WILLIAMS "CRIMINAL LAW 1978", σ.555, στο οποίο υποστηρίζεται ότι στο δύσκολο έργο της καταπολέμησης των ναρκωτικών είναι παραδεκτή η χρήση καλυμμένων πρακτόρων (undercover agents) της αστυνομίας για την εξουδετέρωση υπό εκκόλαψη εγκλημάτων και τη σύλληψη των δραστών. Δεν είναι παραδεκτό, βέβαια, πρέπει να τονίσουμε, για την αστυνομία να ενθαρρύνει τη διάπραξη εγκλήματος προς το σκοπό ανίχνευσής του. Στην προκειμένη όμως υπόθεση η δράση της αστυνομίας περιορίστηκε στην επινόηση μεθόδων που θα διοχέτευαν την εγκληματική δράση των εφεσειόντων μέσα από σήραγγα που θα καθιστούσε επιβλητική τη σύλληψή τους και την κατάσχεση της ηρωίνης.

Τέλος, ο κ. Ευσταθίου εισηγήθηκε ότι παρόλο που το Δικαστήριο μνημονεύει τα γεγονότα που συνηγορούν υπέρ του μετριασμού της ποινής, η αποτίμησή τους δεν είχε την προεπιβλεπόμενη αντανάκλαση ώστε η ποινή όχι μόνο να κατοπτρίζει τη σοβαρότητα του εγκλήματος, αλλά να προσαρμόζεται και στις συνθήκες του παραβάτη. Το προεξάρχον στοιχείο της ποινής, υπέβαλε, είναι εκείνο της αποτροπής, που καθιστά την απόφαση ετεροβαρή και υποκείμενη σε μείωση ώστε να επέλθει η αρμόζουσα ισορροπία με την εξατομίκευσή της στις συνθήκες του παραβάτη.

Ο κ. Κληρίδης, εκ μέρους της Δημοκρατίας, υποστήριξε την πρωτόδικη απόφαση και υπέβαλε ότι η ποινή δεν περιέχει κανένα στοιχείο υπερβολής. Αντίθετα, τη χαρακτήρισε ως επιεική και, εν πάση περιπτώσει, ως αφιστάμε-

νη του μέτρου τιμωρίας για παρόμοιας φύσης αδικήματα, που προσδιορίζεται από δυο πρόσφατες αποφάσεις του Εφετείου - *Μανουήλ και Άλλος v. Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 434* και *Malta v Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ.443*

5 Στην πρώτη υπόθεση επικυρώθηκε ποινή επταετούς φυλάκισης σε παραβάτη ηλικίας 21 χρόνων για αδικήματα παρόμοιας φύσης με εκείνα που διαπράχθηκαν στην παρούσα έφεση. Στη δεύτερη έφεση, επίσης επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης επτά χρόνων σε νεαρό παραβάτη ηλικίας 23

10 ετών ο οποίος καταδικάστηκε για τα ίδια ουσιαστικά αδικήματα όπως και οι εφεσεύοντες. Και σ'εκείνη την υπόθεση ο εφεσεύων αντιμετώπιζε προβλήματα υγείας και δεινές οικογενειακές συνθήκες. Όπως σημειώνεται στην απόφαση του Εφετείου, το καθήκον του Δικαστηρίου για αποτε-

15 ληματική εφαρμογή της νομοθεσίας για τα ναρκωτικά, περιορίζει τη σημασία των προσωπικών συνθηκών ως παράγοντα μετριαστικού της ποινής. Πρέπει, βέβαια, να επισημάνουμε ότι η επιθυμητή ομοιομορφία στις επιβαλλόμενες ποινές δεν οδηγεί και στην ισοπέδωσή τους. Τα

20 γεγονότα της κάθε υπόθεσης διαδραματίζουν σημαίνοντα ρόλο στον καθορισμό της ποινής, καθώς και οι προσωπικές συνθήκες του κατηγορουμένου. Η εξατομίκευση της ποινής επιτυγχάνεται με την εξισορρόπηση της σοβαρότητας του εγκλήματος, όπως διαγράφεται από το νομοθέτη,

25 και τα γεγονότα της υπόθεσης, αφενός, και των προσωπικών συνθηκών του παραβάτη, αφετέρου, ώστε η ποινή να είναι κοινωνικά ωφέλιμη με την καταπολέμηση του εγκλήματος, χωρίς να συντρίβεται ο κατηγορούμενος.

Οι κίνδυνοι που ενέχουν για το κοινό συγκεκριμένες

30 μορφές εγκλήματος, λαμβάνονται σοβαρά υπόψη στον προσδιορισμό της σοβαρότητάς του, γεγονός που πρέπει να αντανακλάται στην ποινή η οποία επιβάλλεται. Η εξατομίκευση της ποινής δεν οδηγεί σε εξουδετέρωση της αποτελεσματικότητας του νόμου, όπως λέχθηκε στην

35 *Antoniades v. Police ((1986) 2 C.L.R. 21)* και επαναλήφθηκε πρόσφατα στην *Κάττου και Άλλου v. Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 498*. Η προστασία του κοινωνικού συνόλου από τις καταστροφικές συνέπειες της χρήσης ναρκωτικών, προσδίδει στα εγκλήματα εμπορίας και διάθεσης

Πικής, Δ. *Ei-Beyrouty & another v. Δημοκρατίας* (1991)

ναρκωτικών ιδιάζουσα σοβαρότητα, ώστε να δικαιολογείται η επαύξηση του στοιχείου της αποτροπής ως συνθετικού παράγοντα της ποινής.

Κρίνουμε ότι η ποινή η οποία επιβλήθηκε δεν ήταν με κανένα μέτρο υπερβολική αλλά, αντίθετα, επιεικής. Δε δικαιολογείται όμως η αύξησή της επειδή δεν κρίνεται έκδηλα ανεπαρκής.

5

Οι εφέσεις απορρίπτονται.